

← Ik test mijn waterdichte schoenen :)

↑ Handig: een boomtak kan je gebruiken als reling

WIJ ZIJN ER KLAAR VOOR!

'HELP!' VER BENEDEN ONS IN DE KLOOF HOREN WE EEN STEM ROEPEN. 'HELP, ER IS IEMAND GEVALLEN... HIJ IS BEWUSTELOOS!' DOOR HET EERSTE LENTEGROEN HEEN ZIEN WE IN DE VERTE ERIK MET ZIJN ARMEN ZWAAIEN. VERWARRING MAAKT ZICH VAN ONZE GROEP MEESTER. WE STOPPEN MET NAAR BOVEN KLAUTEREN EN KIJKEN ELKAAR VERSCHRIKT AAN. MOETEN WE WEER NAAR BENEDEN? WE HEBBEN GEEN KEUS EN DRAAIEN ONS OM.

naam *Kyra Kuitert*
beroep *beginnend reisleader*
bestemming(en) *Provence*

Met de rugzakken nog op draven we over het hobbelige pad achter elkaar naar beneden. Daar aangekomen ligt Herman dubbelgevouwen tussen de stammetjes van een hazelaar. Zijn arm bungelt in het ijskoude rivierwater. Hij ademt schokkerig. Reisleader van dienst Jurriaan kijkt even verschrikt om zich heen. Wat nu? Is dit het scenario voor een horrorfilm? Nee, dit is een onderdeel van de opleiding tot SNP-reisleader. Ik neem deel aan een intensieve vijfdaagse training in de Ardennen. Deze training is de afsluiting van een periode van

drie maanden waarin we op verschillende plaatsen in Nederland cursussen hebben gevolgd, waaronder EHBO, weerkunde, omgaan met groepen en lopen met kaart en kompas. Alles wat we tot nu toe hebben geleerd, mogen we in de Ardennen, onder het toezicht oog van trainers Erik, Pierre en Herman in praktijk brengen.

Dat we deze opleiding mogen doen is overigens best iets om trots op te zijn, want SNP ontvangt jaarlijks ruim tweehonderd sollicitatiebrieven. Daaruit zijn ditmaal zeven vrouwen en elf mannen geselecteerd om zich voor te bereiden op het échte werk. Overigens zijn dat mensen van zeer uiteenlopend pluimage. Niet alleen een bioloog en andere 'groene' academici maar ook twee financial controllers en een musicus. Die hebben op andere fronten hun sporen verdiend: ze zijn bijvoorbeeld IVN-natuurgids, ultramarathonloper of ervaren bergsportgids.

SCHOOLS OPTREDEN

Erik en Pierre, die ons net voor een conditietest met bepakkings en al de helling op hebben laten rennen, staan met een sardonische grijns te kijken hoe de teruggekeerde groepsleden op adem proberen te komen. Terwijl Jurriaan tussen de glibberige rivierkeien op de 'bewusteloze' Herman zijn EHBO-lessen in praktijk brengt, dwalen mijn gedachten af naar gisteren. Het is een koude, miezerige dag. In groepjes soppen we door het hoogveen. Opeens vraagt Erik of ik de taak van reisleader op me wil nemen. Ik schrik. Ik liep net lekker met Klaas te kletsen en weet niet precies waar we zijn. Zeven paar ogen kijken me verwachtingsvol aan. Nu komt het erop aan. Hoe zat het ook alweer... kompaspeil naar het noorden... kompasring draaien... eh... Met behulp van de topografische kaarten lukt het me uiteindelijk onze locatie te bepalen en kunnen we op pad. Gelukkig hebben

we op een koude winterdag in Nijmegen ook geleerd met een gps om te gaan; die houd ik achter de hand mochten we alsnog verdwalen.

Er zitten een paar slenteraars in mijn groepje maar ook twee 'snelle jongens'. Tijdens de eerstvolgende pauze legt Erik uit hoe je voorkomt dat je als reisleader als een soort herdershond continue tussen de voor- en achterkant van je 'kudde' heen en weer blijft rennen. Nuttige informatie zal later blijken.

Onze route gaat niet alleen over gebaande paden. Na een dicht sparrenbos moeten we een stromende beek oversteken. Twijfel steekt de kop op: waar en hoe krijg ik mijn groep droog naar de overkant? De belangrijkste les: je taak is alle deelnemers veilig naar de overkant te krijgen en als je daarvoor even schools moet zijn dan moet dat maar. Ik moet er aan wennen maar het werkt wél; iedereen volgt mijn aanwijzingen braaf op. *En passant* leren

we ook nog hoe je met behulp van een boomtak een soort reling kunt maken waarlangs de anderen veilig kunnen oversteken.

EN DAN OP PAD

Hoe leerzaam en inspirerend de theorielessen en de praktijktrainingen ook waren, uiteindelijk wil je aan de slag. Vol spanning wachtten wij vorig jaar op het zomerrooster. En dan opeens vliegen er uitbundige mails over en weer. Wow, ik ga fietsen op de Dolo-bridgen! Ik wandelen in de Dolomieten! Sommigen zijn minder blij, bijvoorbeeld omdat ze naar de zon wilden maar naar het noorden gaan. De teleurstellingen zijn echter van korte duur want is flexibiliteit juist niet een van de karaktertrekken van een goede reisleader?

Enigszins gespannen sta ik dan uiteindelijk op Schiphol op mijn eerste groep te wachten. Ik herken ze aan hun wandelschoenen. Vlak voor vertrek had ik nog een nare droom waarbij allerlei sce-

nario's die tijdens de trainingen voorbij kwamen werkelijkheid leken. Zo kwamen er onderkoelde mensen in voor die mij allemaal boos aankeken en verdwaalden we op een enorme, kale vlakte. Gelukkig blijkt al na de eerste paar wandeldagen in de Provence dat de praktijk een stuk vriendelijker is: ondanks de stromende regen is iedereen vrolijk en de lokale mensen zijn erg behulpzaam. Verdwalen is mijn eer te na dus zit ik de eerste dagen tot half twaalf 's avonds boven kaarten en computer. Maar al lopende blijken het reisscenario en de kaarten die elke reisleader meekrijgt, prima handvaten om de juiste route te vinden. En de paar kleine probleempjes die zich voordoen, blij ik ook prima op te kunnen lossen. Het besef dringt door dat het met al die voorgespiegelde drama's in de praktijk niet zo'n vaart zal lopen. Maar toch... mocht de nood aan de man zijn, dan zijn wij er klaar voor! *